

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

4. september 2014*

»Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 1896/2006 — europæisk betalingspåkravsprocedure — manglende gyldig forkyndelse — retsvirkninger — europæisk betalingspåkrav, der erklæres eksigibelt — indsigelse — prøvelse i særlige tilfælde — frister«

I de forenede sager C-119/13 og C-120/13,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Amtsgericht Wedding (Tyskland) ved afgørelser af henholdsvis 7. januar og 5. februar 2013, indgået til Domstolen den 14. marts 2013, i sagerne

eco cosmetics GmbH & Co. KG

mod

Virginie Laetitia Barbara Dupuy (sag C-119/13),

og

Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. mbH

mod

Tetyana Bonchyk (sag C-120/13),

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne C.G. Fernlund, A. Ó Caoimh, C. Toader (refererende dommer) og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Virginie Laetitia Barbara Dupuy ved Rechtsanwältin M. Stawska-Höbel

* Processprog: tysk.

- den tyske regering ved T. Henze og J. Kemper, som befuldmægtigede
 - den græske regering ved F. Dedousi og M. Skorila, som befuldmægtigede
 - den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato L. D'Ascia
 - Europa-Kommissionen ved A.-M. Rouchaud-Joët og B. Eggers, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 9. april 2014, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT L 399, s. 1).
- 2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med to tvister mellem dels eco cosmetics GmbH & Co. KG (herefter »eco cosmetics«), der har hjemsted i Tyskland, og Virginie Laetitia Barbara Dupuy, som er bosiddende i Frankrig, dels Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. mbH, der har hjemsted i Østrig, og Tetyana Bonchuk, som er bosiddende i Tyskland, vedrørende europæiske betalingspåkravsprocedurer.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 13., 19. og 23.-25. betragtning til forordning nr. 1896/2006 har følgende ordlyd:
 - »(13) I anmodningen om et europæisk betalingspåkrav bør fordringshaveren være forpligtet til at give oplysninger, der på fyldestgørende vis klart identificerer og støtter kravet, så skyldneren på et velinformeret grundlag kan vælge, om han vil gøre indsigelse mod kravet eller vil lade det være ubestridt.
- [...]
- (19) På grund af forskellene mellem medlemsstaternes civile retsplejeregler, navnlig reglerne for forkyndelse af dokumenter, er det nødvendigt specifikt og detaljeret at definere de mindstestandarder, der skal gælde i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure. Med hensyn til opfyldelsen af disse mindstestandarder bør navnlig en forkyndelsesmåde, der støttes på en retlig formodning, ikke kunne anses for fyldestgørende i forbindelse med forkyndelse af et europæisk betalingspåkrav.
- [...]
- (23) Skyldneren kan indgive sin indsigelse ved anvendelse af formularen i denne forordning. Retten bør dog tage hensyn til indsigelser, der fremsendes i en anden skriftlig form, hvis de er formuleret klart.

(24) En indsigelse, der er indgivet inden for den fastsatte frist, bør bringe den europæiske betalingspåkravsprocedure til ophør og indebære, at sagen automatisk overgår til almindelig civil retssag, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves. Ved anvendelsen af denne forordning bør udtrykket »almindelig civil retssag« ikke nødvendigvis fortolkes ud fra national lov.

(25) Efter udløbet af fristen for indgivelse af indsigelse bør skyldneren i visse særlige tilfælde have ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav. Prøvelse i særlige tilfælde bør ikke betyde, at skyldneren får en ny lejlighed til at gøre indsigelse mod kravet. Under prøvelsen bør kravets realitet ikke vurderes, idet der kun tages stilling til de grunde, der skyldes de ekstraordinære omstændigheder, som skyldneren gør gældende. Andre ekstraordinære omstændigheder kan bl.a. være den situation, hvor det europæiske betalingspåkrav var baseret på urigtige oplysninger i anmodningsformularen.«

4 Det fremgår af 27. betragtning til nævnte forordning, at »proceduren for fuldbyrdelse af et europæisk betalingspåkrav fortsat [bør] afgøres efter national lov«.

5 Artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1896/2006 fastsætter:

»Denne forordning har til formål:

a) at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure.«

6 Forordningens artikel 6 med overskriften »Kompetence« bestemmer i stk. 1:

»Ved anvendelsen af denne forordning afgøres kompetencen efter de relevante fællesskabsretlige bestemmelser, særlig [Rådets] forordning (EF) nr. 44/2001 [af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1)].«

7 Artikel 12, stk. 3 og 5, i forordning nr. 1896/2006 har følgende ordlyd:

»3. I det europæiske betalingspåkrav gøres skyldneren opmærksom på, at han har valget mellem:

a) at betale fordringshaveren det beløb, som er anført i betalingspåkravet

eller

b) at modsætte sig betalingspåkravet ved at indgive en indsigelse til den udstedende ret, som skal sendes senest 30 dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for ham.

[...]

5. Retten påser, at det europæiske betalingspåkrav forkyndes for skyldneren i overensstemmelse med national lov på en måde, der opfylder de mindstestandarder, der er fastsat i artikel 13, 14 og 15.«

8 Artikel 13 i forordning nr. 1896/2006 med overskriften »Forkyndelse med bevis for modtagelse fra skyldnerens side« fastsætter:

»Det europæiske betalingspåkrav kan forkyndes for skyldneren i overensstemmelse med national lov i den stat, hvor der anmodes om fuldbyrdelse, på en af følgende måder:

a) personlig forkyndelse bekræftet ved et dateret modtagelsesbevis, som skyldneren har underskrevet

- b) personlig forkyndelse bekræftet ved et dokument underskrevet af den kompetente stævningsmand, der ud over at fastslå, at skyldneren har modtaget dokumentet eller har nægtet at modtage det uden lovlig grund, angiver forkyndelsesdatoen
 - c) postforkyndelse bekræftet ved et dateret modtagelsesbevis, som skyldneren har underskrevet og returneret
 - d) forkyndelse ved elektroniske midler som f.eks. fax eller e-mail bekræftet ved et dateret modtagelsesbevis, som skyldneren har underskrevet og returneret.«
- 9 Stk. 1 og 2 i forordningens artikel 14 med overskriften »Forkyndelse uden bevis for modtagelse fra skyldnerens side« bestemmer:

»1. Det europæiske betalingspåkrav kan også forkyndes for skyldneren i overensstemmelse med national lov i den stat, hvor der anmodes om fuldbyrdelse, på en af følgende måder:

- a) personlig forkyndelse på skyldnerens personlige adresse for personer, der har adresse på samme bopæl som skyldneren, eller som af skyldneren er ansat til at arbejde dér
- b) personlig forkyndelse på skyldnerens erhvervsmæssige hjemsted, hvis skyldneren er en selvstændig erhvervsdrivende eller en juridisk person, for personer, der er ansat af skyldneren
- c) deponering af påkravet i skyldnerens postkasse
- d) deponering af påkravet på et postkontor eller hos kompetente offentlige myndigheder og skriftlig meddelelse om denne deponering i skyldnerens postkasse, forudsat at den skriftlige meddelelse tydeligt angiver, at det drejer sig om et retsdokument, eller at meddelelsen har retsvirkning som forkyndelse og medfører, at tidsfrister begynder at løbe
- e) postforkyndelse uden den i stk. 3 omhandlede form for bekræftelse, hvis skyldneren har adresse i udstedelsesstaten
- f) elektroniske midler bekræftet ved en automatisk kvittering for levering, forudsat at skyldneren på forhånd udtrykkeligt har accepteret denne forkyndelsesmåde.

2. Ved anvendelsen af denne forordning kan der ikke foretages forkyndelse efter stk. 1, hvis skyldnerens adresse ikke med sikkerhed er kendt.«

- 10 Forordningens artikel 15 med overskriften »Forkyndelse for en repræsentant« har følgende ordlyd:

»Forkyndelse i henhold til artikel 13 eller 14 kan også foretages for en repræsentant for skyldneren.«

- 11 Artikel 16 i forordning nr. 1896/2006 er sålydende:

»1. Skyldneren kan indgive en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret ved anvendelse af formular F i bilag VI, som fremsendes til ham sammen med det europæiske betalingspåkrav.

2. Indsigelsen sendes senest 30 dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for skyldneren.

3. Skyldneren angiver i indsigelsen, at han bestrider kravet, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil.

[...]«

12 Forordningens artikel 17, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Indgives der en indsigelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, fortsætter sagen ved de kompetente retter i udstedelsesstaten efter de almindelige civile retsplejeregler, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves.

[...]«

13 Forordningens artikel 18 med overskriften »Eksigibilitet«, fastsætter:

»1. Er der ikke indgivet en indsigelse til den udstedende ret inden for den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, idet der tages hensyn til, at indsigelsen skal have tid til at nå frem, erklærer den udstedende ret straks det europæiske betalingspåkrav for eksigibelt ved anvendelse af formular G i bilag VII. Retten kontrollerer forkyndelsesdatoen.

2. Med forbehold af stk. 1 er de formelle krav med hensyn til eksigibilitet underlagt loven i udstedelsesstaten.

3. Retten sender det eksigible europæiske betalingspåkrav til fordringshaveren.«

14 Artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 med overskriften »Prøvelse i særlige tilfælde« bestemmer:

»1. Efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten i følgende tilfælde:

a) i) når påkravet er blevet forkyndt på en af de måder, der er fastsat i artikel 14,

og

ii) forkyndelsen ikke er blevet foretaget i så god tid, at skyldneren har kunnet varetage sine interesser under sagen, uden at dette skyldes fejl fra skyldnerens side

eller

b) når skyldneren har været forhindret i at gøre indsigelse mod kravet som følge af force majeure eller som følge af ekstraordinære omstændigheder, der ikke skyldes fejl fra skyldnerens side

forudsat at skyldneren i begge tilfælde har reageret hurtigst muligt.

2. Efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren også ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten, såfremt betalingspåkravet klart er blevet udstedt med urette i forhold til betingelserne i denne forordning, eller som følge af andre ekstraordinære omstændigheder.

3. Afviser retten skyldnerens anmodning under henvisning til, at ingen af de grunde til prøvelse, der er omhandlet i stk. 1 og 2, gør sig gældende, forbliver det europæiske betalingspåkrav virksomt.

Fastslår retten, at prøvelsen er berettiget af en af de grunde, der er omhandlet i stk. 1 og 2, er det europæiske betalingspåkrav uvirksomt.«

15 Forordningens artikel 21, stk. 1, er sålydende:

»Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning afgøres fuldbyrdelsesproceduren efter loven i fuldbyrdelsesstaten.

Et europæisk betalingspåkrav, der er eksigibelt, fuldbyrdes på samme vilkår som en eksigibel retsafgørelse truffet i fuldbyrdelsesstaten.«

16 Forordningens artikel 26 med overskriften »Forholdet til national procesret« har følgende ordlyd:

»Alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning, afgøres efter national lov.«

Tysk ret

17 I tysk ret fastsætter Zivilprozessordnung (den civile retsplejelov) den procedure, der skal følges i betalingspåkravssager.

Tvisterne i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

Sag C-119/13

18 eco cosmetics, som er et tysk selskab, anmodede den forelæggende ret om at udstede et europæisk betalingspåkrav over for Virginie Laetitia Barbara Dupuy, der er bosiddende i Frankrig.

19 Den 22. marts 2010 efterkom Amtsgericht Wedding (retten i retskredsen Wedding) nævnte anmodning i overensstemmelse med artikel 12 i forordning nr. 1896/2006 og udstedte det begærede europæiske betalingspåkrav, som retten herefter fremsendte til forkyndelse ved international anbefalet skrivelse med modtagelsesbevis. Som det fremgår af modtagelsesbeviset, blev betalingspåkravet forkyndt den 31. marts 2010 på den af eco cosmetics angivne adresse. Modtagelsesbeviset indeholder ikke andre oplysninger om forkyndelsen.

20 Den 20. maj 2010 erklærede den forelæggende ret betalingspåkravet for eksigibelt.

21 Ved advokatskrivelse af 28. juli 2010 indgav Virginie Laetitia Barbara Dupuy indsigelse mod det omhandlede betalingspåkrav. Ved skrivelse af 5. august 2010 anførte den forelæggende ret, at indsigelsen var indgivet for sent, og at det på daværende trin alene var muligt at indgive en anmodning om prøvelse i overensstemmelse med artikel 20 i forordning nr. 1896/2006.

22 To måneder senere indgav Virginie Laetitia Barbara Dupuy ved skrivelse af 7. oktober 2010 en anmodning om prøvelse uden at fremsætte nærmere materielle bemærkninger. Seks måneder senere begrundede hun sin anmodning om prøvelse ved advokatskrivelse af 13. april 2011.

23 Virginie Laetitia Barbara Dupuy har bl.a. gjort gældende, at det over for hende udstedte europæiske betalingspåkrav aldrig blev forkyndt for hende. Hun har præciseret, at hun fraflyttede bopælen på den af eco cosmetics angivne adresse i oktober 2009, og at hun først blev gjort bekendt med dette betalingspåkrav af sin bank den 23. juli 2010.

Sag C-120/13

- 24 Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. mbH, som er en østrigsk bank, anmodede den forelæggende ret om at udstede et europæisk betalingspåkrav mod Tetyana Bonchuk, der er bosiddende i Tyskland.
- 25 Den 2. september 2010 udstedte Amtsgericht Wedding det begærede europæiske betalingspåkrav og forsøgte forgæves to gange at fremsende det til postforkyndelse på de af den nævnte bank angivne adresser.
- 26 Efterfølgende angav banken en anden adresse, hvor det omhandlede europæiske betalingspåkrav blev deponeret i postkassen den 1. februar 2011.
- 27 Den 10. marts 2011 erklærede Amtsgericht Wedding betalingspåkravet for eksigibelt.
- 28 Ved fax af 1. juni 2011 indgav Tetyana Bonchuk indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, som var blevet udstedt mod hende. Hun gjorde gældende, at hun kun tilfældigt fik kendskab til betalingspåkravet, og at hun siden 2009 ikke havde boet på den adresse, hvor betalingspåkravet blev forkyndt.
- 29 Ved skrivelse af 17. juni 2011 meddelte Amtsgericht Wedding Tetyana Bonchuk, at hendes indsigelse var blevet indgivet for sent, og at det på daværende trin alene var muligt at indgive en anmodning om prøvelse i overensstemmelse med artikel 20 i forordning nr. 1896/2006. Ved advokatskrivelse af 24. juni 2011 indgav sagsøgte en anmodning om prøvelse.
- 30 På denne baggrund har Amtsgericht Wedding besluttet at udsætte sagen og forelæggende Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål, som er affattet identisk i sag C-119/13 og i sag C-120/13, bortset fra det andet præjudicielle spørgsmål, som alene vedrører sag C-119/13:
- »1) Skal [forordning nr. 1896/2006] fortolkes således, at en skyldner også kan indgive en anmodning om retlig prøvelse af et europæisk betalingspåkrav, når betalingspåkravet ikke er blevet forkyndt, eller ikke retmæssigt er blevet forkyndt, for denne? Kan der analogt herved særligt findes støtte i artikel 20, stk. 1, eller artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006?
- 2) Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende:
- Skal skyldneren i tilfælde af, at betalingspåkravet ikke er blevet forkyndt, eller ikke retmæssigt er blevet forkyndt, for denne, overholde tidsmæssige frister for så vidt angår sin anmodning om prøvelse? Kan der herved særligt findes støtte i bestemmelserne i artikel 20, stk. 3, i forordning nr. 1896/2006?
- 3) Endvidere såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende:
- Hvilke processuelle retsfølger foreligger, såfremt anmodningen om prøvelse antages til realitetsbehandling? Kan der analogt herved særligt findes støtte i artikel 20, stk. 3, eller artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006?«
- 31 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 8. april 2013 blev sagerne C-119/13 og C-120/13 forenet med henblik på den skriftlige forhandling, den mundtlige forhandling og dommen.

Om de præjudicielle spørgsmål

Om det første spørgsmål

- 32 Indledningsvis bemærkes, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 EF, tilkommer Domstolen at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra dette synspunkt påhviler det Domstolen i givet fald at omformulere de spørgsmål, der forelægges den. Det påhviler nemlig Domstolen at fortolke alle de bestemmelser i EU-retten, som de nationale retter skal anvende for at træffe afgørelse i de for dem verserende tvister, også selv om disse bestemmelser ikke udtrykkeligt er omtalt i de præjudicielle spørgsmål, som disse retter forelægger Domstolen (dom Worten, C-342/12, EU:C:2013:355, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 Selv om de forelagte spørgsmål formelt hovedsageligt vedrører fortolkningen af artikel 20 i forordning nr. 1896/2006, er en sådan omstændighed følgelig ikke til hinder for, at Domstolen giver alle de momenter angående fortolkningen af EU-retten, som kan være til nytte ved afgørelsen af hovedsagerne. Det tilkommer herved Domstolen fra samtlige de oplysninger, der er fremlagt af den nationale ret, navnlig af forelæggelsesafgørelsernes præmisser, at udlede de EU-retlige elementer, som det under hensyn til tvisternes genstand er nødvendigt at fortolke (dom Worten, EU:C:2013:355, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 34 I de foreliggende sager fremgår det af de sagsakter, som Domstolen er i besiddelse af, at den forelæggende ret under omstændighederne i hovedsagerne ikke udelukker en anvendelse af indsigelsesproceduren i artikel 16 og 17 i forordning nr. 1896/2006. Desuden er den græske og den italienske regering af den opfattelse, at disse bestemmelser er de eneste, der finder anvendelse under omstændighederne i hovedsagerne.
- 35 Fortolkningen af denne forordnings artikel 18 og 19 er også relevant i forbindelse med hovedsagerne, idet den forelæggende ret har erklæret de europæiske betalingspåkrav for eksigible.
- 36 Under disse omstændigheder skal det første spørgsmål med henblik på at give den forelæggende ret en hensigtsmæssig besvarelse omformuleres således, at det med spørgsmålet nærmere bestemt ønskes oplyst, om forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at procedurerne i forordningens artikel 16-20 finder anvendelse, når det viser sig, at et betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt i overensstemmelse med de mindstestandarder, der er fastsat i forordningens artikel 13-15.
- 37 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at det fremgår af artikel 12, stk. 5, og artikel 13-15 i forordning nr. 1896/2006, at ethvert i denne forordning omhandlet betalingspåkrav skal være genstand for en forkyndelse, der ved at følge en af fremgangsmåderne i artikel 13-15 er i overensstemmelse med de ved forordningen fastsatte mindstestandarder. Som generaladvokaten har anført i punkt 36-41 i forslaget til afgørelse, bliver ligevægten mellem de med forordning nr. 1896/2006 forfulgte mål om hurtighed og effektivitet på den ene side og overholdelsen af retten til forsvar på den anden side sat over styr, såfremt disse mindstestandarder bliver tilsidesat.
- 38 Hvad for det første angår den eventuelle anvendelse af indsigelsesproceduren i artikel 16 og 17 i forordning nr. 1896/2006, bemærkes, at en indsigelse, således som det fremgår af 24. betragtning til forordningen, er det sædvanlige retsmiddel, der bringer den europæiske betalingspåkravsprocedure til ophør, hvorved sagen automatisk overgår til almindelig civil retssag.

- 39 Så snart de fordringer, der ligger til grund for et europæisk betalingspåkrav, bestrides gennem en indsigelse, finder den i forordning nr. 1896/2006 fastsatte særlige procedure nemlig ikke længere anvendelse, idet proceduren i henhold til forordningens artikel 1, stk. 1, litra a), alene har til formål at »at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne«.
- 40 I denne henseende bemærkes, at skyldneren i medfør af artikel 16 i forordning nr. 1896/2006 kan indgive en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret ved anvendelse af formular F, som fremsendes til skyldneren sammen med formular E, der indeholder betalingspåkravet. Indsigelsen skal indgives senest 30 dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt.
- 41 I det omfang det europæiske betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt i overensstemmelse med de mindstestandarder, der er fastsat i artikel 13-15 i forordning nr. 1896/2006, modtager skyldneren imidlertid ikke de i denne doms præmis 40 anførte formularer og underrettes dermed ikke retmæssigt om eksistensen af og grundlaget for det europæiske betalingspåkrav, som er udstedt over for den pågældende. I et sådant tilfælde råder denne ikke nødvendigvis over samtlige de relevante oplysninger, der gør det muligt for den pågældende at afgøre, om der skal indgives en indsigelse mod betalingspåkravet.
- 42 En sådan situation er ikke forenelig med retten til forsvar, hvorfor det er udelukket at anvende indsigelsesproceduren i artikel 16 og 17 i forordning nr. 1896/2006 under omstændigheder som de i hovedsagerne omhandlede.
- 43 For det andet bemærkes, at når der ikke foreligger en forkyndelse, som er i overensstemmelse med de i artikel 13-15 i forordning nr. 1896/2006 fastsatte mindstestandarder, begynder indsigelsesfristen i forordningens artikel 16, stk. 2, ikke at løbe, således at der kan drages tvivl om gyldigheden af de procedurer, som afhænger af udløbet af denne frist, såsom eksigibilitetserklæringen i forordningens artikel 18 eller anmodningen om prøvelse i dennes artikel 20, også selv om procedurerne allerede er indledt.
- 44 Hvad nærmere bestemt angår prøvelsesproceduren bemærkes, at denne, således som det fremgår af selve overskriften på artikel 20 i forordning nr. 1896/2006, kun finder sted »i særlige tilfælde«, der er fastsat udtømmende i artiklen, og manglende forkyndelse henhører ikke under disse særlige tilfælde.
- 45 Under alle omstændigheder bemærkes, at i medfør af artikel 26 i forordning nr. 1896/2006 afgøres alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning, »efter national lov«, således at en analog anvendelse af forordningen er udelukket i et sådant tilfælde.
- 46 I det foreliggende tilfælde indeholder forordning nr. 1896/2006 ingen indikationer om de eventuelle retsmidler, som skyldneren har til rådighed, når det først efter erklæringen om eksigibilitet af et europæisk betalingspåkrav viser sig, at betalingspåkravet ikke er blevet forkyndt i overensstemmelse med de mindstestandarder, der er fastsat i forordningens artikel 13-15.
- 47 Det følger heraf, at disse processuelle spørgsmål i et sådant tilfælde fortsat afgøres efter national lov i overensstemmelse med artikel 26 i forordning nr. 1896/2006.
- 48 Under alle omstændigheder bemærkes, at når et europæisk betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt i overensstemmelse med de i artikel 13-15 i forordning nr. 1896/2006 fastsatte mindstestandarder, kan det, således som det fremgår af denne doms præmis 43, ikke være omfattet af anvendelsen af eksigibilitetsproceduren i forordningens artikel 18. Det følger heraf, at erklæringen om eksigibilitet af et sådant betalingspåkrav skal anses for ugyldig.

- 49 Henset til de ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares således, at forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at procedurerne i forordningens artikel 16-20 ikke finder anvendelse, når det viser sig, at et europæisk betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt i overensstemmelse med de mindstestandarder, der er fastsat i forordningens artikel 13-15. Når en sådan uregelmæssighed først viser sig efter, at et europæisk betalingspåkrav er blevet erklæret eksigibelt, skal skyldneren have mulighed for at gøre indsigelse mod denne uregelmæssighed, der, såfremt den bliver behørigt godtgjort, skal medføre, at denne eksigibilitetserklæring skal anses for ugyldig.

Om det andet og det tredje spørgsmål

- 50 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det uforholdsmæssigt at besvare det andet og det tredje forelagte spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 51 Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure skal fortolkes således, at procedurerne i forordningens artikel 16-20 ikke finder anvendelse, når det viser sig, at et europæisk betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt i overensstemmelse med de mindstestandarder, der er fastsat i forordningens artikel 13-15.

Når en sådan uregelmæssighed først viser sig efter, at et europæisk betalingspåkrav er blevet erklæret eksigibelt, skal skyldneren have mulighed for at gøre indsigelse mod denne uregelmæssighed, der, såfremt den bliver behørigt godtgjort, skal medføre, at denne eksigibilitetserklæring skal anses for ugyldig.

Underskrifter